

30. августа навршава се 15 година од почетка операције, познате под називом 'Промисљена сила', која се изводила под паролем неопходности да се српска страна натера да пристане на међународни план регулисања рата у Босни и Херцеговини. Надаље је сличну праксу 1999. године Северноатлантска алијанса применила против Југославије, како би је натерала фактички да одустане од Косова.

Сличност две војне операције против Срба је несумњива. Она дозвољава да се тврди да је било речи о реализацији јединственог плана, који је разрађен у западним престоницама у циљу коначног слабљења и распарчавања јединствене Југославије - традиционалног историјског савезника Русије, и једине балканске државе која је покушавала да води самосталну политику у региону. Снаге НАТО-а су наносиле ударце по положајима босанских Срба и раније. Ипак тада је било речи о прецизним, ограниченим операцијама, које нису кардинално мењале ток рата. Сада је био постављен задатак војног разбијања Срба - мада резолуције СБ УН које су деловале у том тренутку за авијацију Северноатлантске алијансе допуштале су само ограничену, одмерену и пропорционалну примену силе. Осим тога, међународна решења су предвиђала војне нападе као крајње средство принуђивања на мир свих зарађених страна. У датом случају деловање НАТО-а директно је координирано са командујућим муслиманским снагама. Сличну војно-техничку сарадњу Брисел је реализовао 1999. године са косовским Албанцима - што омогућава да се деловање НАТО-а у оба случаја окарактерише не као мировна операција, већ као снажна војна подршка једној од страна у сукобу, што је у корену противречило основним принципима мировних мисија. И принципима хуманизма такође, каже специјални дописник Гласа Русије у Бања Луци Саша Савићевић:

„Значајно је поменути да је у овом бомбардовању у великој мјери употребљена муниција са осиромашеним уранијумом (по подацима НАТО, испалено је 5800 оваквих пројектила), од чијих посљедица је много становника Републике Српске, као и припадника снага Уједињених нација умрло од разних канцерогених обољења. Забиљежене су и многе аномалије у животињском и биљном свијету. По истраживањима ВМА из Београда и института Винча, у периоду 5 година послје бомбардовања, број канцерогених обољења у Републици Српској се увећао 6 пута. Највећи постотак канцерогених и смртност од истих је забиљежен код становника Хаџића, који су колективно избјегли у

Братунац, као и становника српског Сарајева код којих је забиљежен пораст броја тумора уста и ждријела 4 пута, органа за варење 5,8 пута, органа за дисање 4,5 пута и меког ткива 9 пута, урогениталних органа 3,6 пута и других недефинисаних тумора 9 пута.“

Нажалост, по примере до чега је довела „промишљена“ НАТО сила не треба ићи далеко. Познаница извештача српске редакције Гласа Русије, девојка из Бања Луке „Д.“ која је завршила економски факултет, планирала је да ради као спикер на телевизији. Недавно су лекари пронашли да има тумор мозга. Наравно, све се може приписати случају, подударности и слично, али само захваљујући НАТО-у ова случајност је постала неколико пута вероватнија. Поменута девојка „Д.“ је рођена 1986. године, није тешко прорачунати да је у тренутку НАТО операције имала 9 година.

Пре 15 година у Босни и Херцеговини, и четири године касније на Косову, формални повод за бомбардовање постали су инциденти који су имали све одлике фалсификације. Ако су почетком 99. НАТО и ОЕБС пожурили да представе свету жртве српских етничких чишћења у селу Рачак, у Босни и Херцеговини исту улогу имала је експлозија на сарајевској пијаци Меркале. Како истиче Саша Савићевић, између експлозије у Сарајеву и прве НАТО бомбе која је пала на српске положаје, прошло је свега 30 сати. Таква брза реакција могућа је била само у случају да је НАТО био готов за напад, тачније Алијанса је очекивала погодан тренутак, убеђен је он.

Руперт Смит, командант УНПРОФОРА је изјавио да није јасно ко је испалио гранате, а слично су изјавили и дипломата Лорд Дејвид Овен, мајор канадске војске Френсис Рој Тонс, експерт ирске војске за балистику Џон Брендан. У својој књизи генерал УН Мајкл Роуз је писао да су муслиманске вође често правиле сличне нападе на свој народ како би у свјетским медијима имали статус жртве и да је о томе обавијестио и америчког државног секретара Медлин Олбрјат која је потврдила да располаже са истим сазнањима. Ипак на суђењу Радовану Караџићу у Хагу судија Робинсон је имао став да је граната испалена са српских положаја.

У чему је био прави смисао бомбардовања босанских Срба 1995. године и Југославије 1999? Сматра се да се он састојао пре свега у тежњи САД и НАТО-а да се утврде у стратешки важном региону Балкана, одакле би могли да контролишу саобраћајне магистрале, цевоводе и друге кључне објекте. Подржавши босанске муслимане, САД су сакупиле и пропагандне поене у муслиманском свету - који су користили касније да се делимично нивелишу протести јавности против операције НАТО-а у Авганистану и Ираку. Босна и Херцеговина због тог мешања до данас остаје територија којом се слабо може

управљати изнутра, коју раздиру противречности. О томе говори руски историчај Ана Филимонова:

„НАТО је поставило основу једностраног војног притиска на Србе од стране свих међународних организација које су на поједини начин или учествовале у регулисању конфликта, или затим у изградњи државе Босне и Херцеговине. Спољни фактор сада се веома меша у политички живот ове државе, на Републику Српску се врши притисак - предузимају се покушаји да се укине њен суверенитет, да се она лиши појединих права како би био реализован западни курс, усмерен на растварање српског елемента у Босни и Херцеговини.“

Што се тиче Косова, тамо се на располагању САД и НАТО-а нашла једна од највећих војних база у свету Бондстил - у поштности изведена ван контроле УН и других мировних институција које нису у власти НАТО-а. Генерални директор италијанског геополитичког часописа Евразија Тиберио Грацијани:

„Ми знамо да је прави разлог дестабилизације и разарања Југославије било стварање америчке војне базе на њеној територији. Као чворни пункт логистике ова база има јединствен, кључни геостратешки значај, пројектујући војну моћ САД не само у источном правцу према Русији, већ и у јужном у страну Африке и истог тог Ирана.“

Међународни правобраниоци, међу којима експерт Савета Европе Алваро Хил Роблес, већ су назвали ову базу Гуантанамо у малом, сматрајући да се она користи не само као војни објекат, већ и као „тајни затвор“ ЦИА. Али натерати САД да отвори њене капије и тим пре да је ликвидира не могу ни УН, ни Савет Европе.

Чини се да је дуготрајан геополитички ехо бомбардовања Срба у Босни.

(Глас Русије)